

Arrest

nr. 260 044 van 2 september 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. DUCHEZ *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars, afkomstig uit Teheran en bent u Iraans staatsburger. U bent getrouwd met S. F. (...) (O.V. (...)) en samen hebben jullie een dochter E. (...).

U bent geboren in een religieuze familie waar de islam een belangrijke rol speelde. Vooral uw moeder en grootmoeder waren heel religieus ingesteld. U leerde als kind om Allah te vrezen en u deed wat van u verwacht werd. Uw geloof was gebaseerd op angst en niet op liefde. U begon periodiek afstand te nemen van de islam, tot er zich een crisis voordeed en u weer begon te praktiseren uit angst. De ommekeer ontstond bij u ongeveer twee jaar na uw huwelijk door de opkomst van ISIS. U zag hoe deze

islamitische groepering onschuldige mensen afslachtte en hoe zij beweerde de echte islam te vertegenwoordigen. U vroeg zich af waarom er geen christelijke of boeddhistische terreurgroepen waren. Nadat u in contact kwam met het christendom begreep u dat liefde niet kan afgedwongen worden. U kwam in contact met het christendom via een collega M. (...). U was tewerkgesteld in de juwelierssector en u had een eigen zaak in Teheran. Ook M. (...) had een eigen zaak. U werkte liever niet met hem samen omdat hij nogal een duister verleden had en hij niet gemakkelijk was om mee samen te werken door zijn opvliegend karakter. Tijdens de maand dey 1394 (december 2015 – januari 2016, Gregoriaanse kalender) dook hij op in uw zaak om een bestelling bij u te plaatsen. Na enkele keren te hebben samengewerkt zag u dat zijn houding veranderd was in de positieve zin. U sprak hem aan over zijn transformatie en hij vertelde dat hij u wel een keer wou meenemen ergens naar toe. In de maand bahman 1395 (januari – februari 2017) was het zover en nam M. (...) u mee. U had geen idee waar jullie naartoe gingen en bij aankomst had u door dat het om een christelijke bijeenkomst ging. U was teleurgesteld want daar zat u niet op te wachten. Er werd u een Bijbel aangereikt en u wou niet onbeleefd zijn dus u aanvaardde de Bijbel. U stak de Bijbel in uw tas, maar wou die eigenlijk helemaal niet lezen. Maar na een tijdje bedacht u zich en begon u te lezen in de Bijbel. Aangezien u de Koran al had gelezen kon u de vergelijking maken en kwam u tot inzicht. Na het lezen van de Bijbel bleef u met vragen zitten en u vroeg aan M. (...) om nog een keer mee te gaan naar de huiskerk. U ging voor de tweede keer mee naar een bijeenkomst in de maand esfand van het jaar 1395 (februari – maart 2017). U besloot zich te bekeren op 25.02.1396 (15.05.2017). Niet veel later bracht u uw neef Mo. (...) op de hoogte van uw bekering en in de maand tir 1396 (juni – juli 2017) vertelde u aan uw vrouw F. (...) dat u bekeerd was. Uw vrouw was blij voor u, maar zelf had ze geen interesse om de Bijbel te lezen of u mee te vergezellen naar de huiskerk aangezien ze niet geïnteresseerd was in religie. Mo. (...), uw neef, daarentegen wel. U vertelde hem over het christendom en hij bekeerde zich ook en vergezelde u naar de huiskerk.

Aangezien u deel uitmaakte van de juweliersvereniging, maakte u soms reizen naar het buitenland met deze vereniging. Aangezien u graag een rondreis wilde maken en Parijs bezoeken met uw vrouw en dochter vroeg u in de elfde maand 1396 (januari – februari 2018) een visum aan voor Frankrijk. Wegens een miskraam van uw vrouw vertrokken jullie pas op 02.04.1397 (23.06.2018). Jullie waren van plan om 20 dagen te blijven en misschien ook Italië of Barcelona te bezoeken. Na 4-5 dagen in Parijs werd u opgebeld door een buurman A. R. (...) die u op de hoogte bracht van de inval in uw winkel. Volgens hem waren de autoriteiten de winkel binnen gevallen en werden Mo. (...), M. (...) en Fa. (...) gearresteerd. U belde naar de eigenaar van het pand om te horen wat er gebeurd was, maar die was kwaad dat zijn pand werd geassocieerd met christelijke activiteiten en dat er een Bijbel gevonden was. Jullie besloten om Frankrijk te verlaten eens jullie visum verlopen was. Jullie hadden gehoord van een advocaat uit Iran dat jullie beter geen verzoek om internationale bescherming indienden in Frankrijk omdat de kans groot was dat jullie teruggestuurd zouden worden naar Iran, aangezien jullie een visum hadden voor Frankrijk.

Op zondag 25.04.1397 (16.07.2018) kwamen jullie aan in België. Bij jullie aankomst in België, verscheurde u jullie paspoorten en de dag erna gingen jullie zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) voor een verzoek tot internationale bescherming, dat jullie op 27.07.2018 effectief indienden. Kort na jullie aankomst in België zochten jullie een protestantse kerk in België, waar uw vrouw uiteindelijk ook besloot om zich te bekeren. Bij terugkeer naar Iran vreest u de doodstraf te krijgen omwille van uw bekering naar het christendom.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legden jullie een kopie van jullie shenasnamehs, jullie huwelijksakte, kopieën van jullie melikaarten, jullie doopcertificaten, de weergave van ziekenhuisonderzoek van uw vrouw naar aanleiding van een miskraam, een attest ter bevestiging van de medicatie die uw vrouw neemt voor haar schildklier, tickets van de tentoonstelling in Italië, uw lidkaart van de vereniging van juweliers, een afbeelding over het christendom, een attest van het Christian Center, een attest van de Iraanse kerk in Brussel, een attest waarin uw psycholoog stelt dat u psychologische opvolging nodig heeft, foto's betreffende uw kerkgang in België, een foto van jullie trouw, twee foto's van het graf en het gedenkkaartje van uw overleden broer, Facebooken Instagramposts, informatie over de juwelenbeurs, het formulier met jullie keuze voor het protestantisme als levensbeschouwelijk vak voor jullie dochter, foto's van u en uw echtgenote in Parijs, een foto van de jullie tafel voor het Nieuwjaarsfeest en een vergunning van uw juwelierswinkel neer.

A. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Uit het medisch attest d.d. 16.08.2020 dat u neerlegt en uit uw verklaringen blijkt dat u omwille van depressie in behandeling bent bij een psycholoog in het medisch centrum te Brussel (CGVS B. (...)) l p,

9). Uit uw verklaring dat u in behandeling bent noch uit het voorgelegde document dat enkel stelt dat u in behandeling bent blijkt echter dat u omwille van uw medische toestand, niet in staat zou zijn op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze uw procedure te doorlopen en deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud. U heeft tijdens uw persoonlijk onderhoud met het CGVS overigens ook zelf nergens aangehaald dat u, omwille van uw gezondheidssituatie, niet in staat zou zijn om volwaardige verklaringen af te leggen, integendeel u gaf aan dat de medicatie geen invloed heeft op het gesprek (CGVS B. (...) II, p. 2). U formuleerde ook geen bezwaar tegen het plaatsvinden van het onderhoud, dat op normale wijze heeft plaatsgevonden en waarbij er geen problemen werden vastgesteld (zie notities van het persoonlijk onderhoud in uw administratief dossier). Gelet op voorgaande moet dan ook worden besloten dat uw medische situatie niet van aard is om aan te tonen dat het standaard-procedureverloop in het gedrang zou zijn en er zich, voor uw medische situatie, bijkomstige steunmaatregelen opdringen. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bij terugkeer naar Iran vreest u de doodstraf te krijgen omwille van uw bekering naar het christendom (CGVS B. (...) I, p. 20).

Eerst en vooral dient vastgesteld te worden dat u niet kon overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom en dit omwille van onderstaande redenen. Van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekken gevolgen heeft voor de verzoeker. Uw verklaringen over uw bekering zijn echter ontoereikend.

Vooreerst moet er opgemerkt worden dat er een discrepantie zit tussen uw verklaringen bij de DVZ en uw verklaringen op het CGVS. Zo verklaarden u en uw vrouw d.d. 27.08.2018 op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u een sjiitische moslim bent (verklaring DVZ, vraag 9; Verklaring DVZ F. (...), vraag 15a). Slechts wanneer u enkele dagen later naar uw vrees bij terugkeer gevraagd wordt blijkt u zich uw bekering op 5 mei 2017 te herinneren (CGVS Vragenlijst vraag 3.5). Het is veelzeggend dat u blijkbaar niet dermate doordrongen bent van uw bekering dat u zich spontaan als protestant identificeert maar dat u uw bekering slechts in het kader van uw asielrelaas weet aan te brengen. Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud d.d. 01.09.2020 gevraagd wordt waarom u zoiets verklaarde, antwoordt u dat ze vroegen welke religie u vroeger had, voor uw bekering (CGVS B. (...) I, p. 4). U gaat verder en zegt dat u zich herinnert dat de tolk vroeg of u een moslim was of niet en u zei dat u vroeger een sjiitische moslim was (CGVS B. (...) I, p. 4). Deze verklaring overtuigt niet. De vraag gaat duidelijk over uw huidige religie. Tijdens dit gesprek is het ook nergens terug te vinden dat u bekeerd zou zijn. Verder stellen u en uw vrouw in diezelfde verklaringen dat u en uw vrouw gebruik gemaakt hebben van een smokkelaar en dat hij jullie paspoorten van jullie heeft afgenomen bij aankomst in Frankrijk (verklaring DVZ, vraag 28; verklaring DVZ F. (...), vraag 28). Verder staat er ook dat jullie 20 dagen verbleven bij de smokkelaar in Parijs (verklaring DVZ, vraag 37; verklaring DVZ F. (...), vraag 37). Volgens jullie verklaringen plaatste u een huis op de naam van de smokkelaar, genaamd Ma. (...) (verklaring DVZ, vraag 36; verklaring DVZ F. (...), vraag 36). Echter verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u nooit gebruik heeft gemaakt van een smokkelaar en dat u niet kan herinneren dat u zoiets gezegd zou hebben. U verklaart dat u nogal een idioot zou zijn om over een geldig visum te beschikken en daarnaast ook een smokkelaar te betalen (CGVS B. (...) I, p. 9). Diezelfde vraag werd u ook gesteld bij de DVZ d.d. 27.08.2018 waarom u dan gebruik zou maken van een smokkelaar indien u een origineel paspoort met geldig visum had (verklaring DVZ, vraag 35). Waarop u toen antwoordde dat uw leven in gevaar was en daarom moest gebruik maken van een smokkelaar (verklaring DVZ, vraag 35). Tijdens het persoonlijk onderhoud volhardt u echter dat jullie op vakantie waren en dat er geen smokkelaar bij te pas kwam en u begrijpt niet dat zoiets werd vastgelegd (CGVS B. (...) I, p. 9). Nochtans werd dit verslag u voorgelezen en tekende u het. Aan het begin van uw persoonlijk onderhoud werd u bovendien de kans geboden om opmerkingen te formuleren bij uw interview bij de DVZ. U nam deze mogelijkheid te baat om een schijffout te corrigeren maar uw verklaringen over uw smokkelaar bracht u niet ter sprake (CGVS B. (...) I, p. 3). Ook over uw paspoorten legt u tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaart u op

het CGVS dat u zelf de paspoorten heeft verscheurd en weggegooid na aankomst in België omdat dit u werd aangeraden door de advocaat van uw zus in Iran (CGVS B. (...) I, p. 8). Dat u geen eenduidige noch aanvaardbare verklaring geeft voor het ontbreken van jullie paspoorten wijst er sterk op dat jullie trachten om mogelijk essentiële informatie die vervat zit in jullie paspoorten achter te houden. Bovendien kunt u uw huidige verklaringen over uw toeristische reis naar Frankrijk niet staven. Zo kan u geen bewijs voorleggen van hotelreserveringen aangezien u volgens uw verklaringen alles cash betaalde, kennen u noch uw vrouw de naam of de ligging van het hotel waar u 22 dagen zou hebben verbleven (CGVS B. (...) II, p. 6). Wanneer er u gevraagd wordt om foto's door te sturen van jullie vakantie in Parijs, dan stuurt u slechts vier foto's door van jullie aan de Eiffeltoren, duidelijk allemaal op dezelfde dag genomen. Van iemand op vakantie zou toch kunnen verwacht worden dat jullie meer foto's hadden genomen, zeker in jullie eerste dagen alvorens jullie problemen ontstonden. Uw verschillende verklaringen zijn onverenigbaar met elkaar. Gelet op bovenstaande vaststellingen dient geconcludeerd te worden dat u geen zicht wenst te bieden op hoe en waarom u Iran verliet, hetgeen tevens afbreuk doet aan de door u voorgehouden omstandigheden waaronder u besloot Iran te verlaten.

Vervolgens noopt de vaststelling dat jullie zich na het telefoontje waarbij u op de hoogte werd gesteld dat er een inval in uw winkel was geweest, aanvankelijk nog 22 dagen in Frankrijk zijn verbleven zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Deze constatering doet de geloofwaardigheid en ernst van uw ingeroepen vrees sterk relativeren. Uw verklaring dat het de bedoeling was om naar een ander land te gaan eens uw visum verstreken was, op aanraden van een advocaat in Iran (CGVS B. (...) I, p. 10; CGVS B. (...) II, p. 8), doet hier geen afbreuk aan. Uw verdere uiteenzetting dat u niet in Frankrijk durfde een verzoek om internationale bescherming in te dienen wegens schrik om teruggestuurd te worden aangezien uw visum nog geldig was volstaat echter niet en getuigt slechts van een gebrek aan geloof in uw eigen asielmotieven (CGVS B. (...) I, p. 10; CGVS B. (...) II, p. 8). Van iemand die zijn land van herkomst heeft verlaten uit vrees voor vervolging en/ of ernstige schade mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden. Dat u naliet dit te doen doet uw nood aan internationale bescherming ernstig in vraag stellen.

Verder zijn uw verklaringen over uw kennismaking en bekering tot het christendom in Iran ontoereikend. Zo stelt u dat M. (...) u meenam naar een huiskerk zonder u op de hoogte te brengen over het type bijeenkomst (CGVS B. (...) I, p. 12; CGVS B. (...) II, p. 11). U en M. (...) hadden tot op dat moment zelfs nog nooit een woord gewisseld over het christendom en u wist niet dat hij bekeerd was tot het christendom (CGVS B. (...) II, p. 11-12). Zelfs toen jullie aankwamen had u pas door dat het om een christelijke bijeenkomst ging omdat iedereen Bijbels tevoorschijn haalde (CGVS B. (...) I, p. 13). U had nochtans al verschillende keren gevraagd aan M. (...) waar die verandering in zijn houding vandaan kwam en hij antwoordde dat hij het u zeker nog zou vertellen (CGVS B. (...) I, p. 12). U vermoedt dat hij nog wat zekerheid wou hebben alvorens hij u zou meenemen naar de huiskerk (CGVS B. (...) I, p. 12) maar dat wordt niet ondersteund door uw verklaringen aangezien hij u zomaar meenam zonder één woord te reppen over het christendom. Gelet op uw bewering dat een bekering tot het christendom zwaar bestraft kan worden in Iran, ook verwacht kan worden dat M. (...) heel omzichtig te werk zou gaan wanneer hij iemand initieert in de gemeenschap van zijn huiskerk (CGVS B. (...) I, p. 20). Dit maakt het des te meer ongeloofwaardig aangezien M. (...) u mee nam naar de huiskerk zonder naar uw standpunt in verband met het christendom te polsen en u zomaar mee te nemen zonder u te verwittigen waar hij u mee naartoe nam. Daarnaast verklaart u ook dat u teleurgesteld was toen u zag dat de bijeenkomst die M. (...) zo heeft veranderd een christelijke bijeenkomst was. Volgens uw verklaringen zat u daar echt niet op te wachten (CGVS B. (...) I, p. 11), wat nogmaals getuigt van uw initiële desinteresse in het christendom en de onvoorzichtigheid van M. (...) door u mee te nemen zonder te polsen naar uw interesse in de religie. U verklaart dat u bleef om niet onbeleefd over te komen (CGVS, I, p. 11). Wanneer u echter een Bijbel wordt aangereikt na de bijeenkomst aanvaardde u die en steekt die weg in uw tas, want u wou opnieuw niet onbeleefd of onverschillig overkomen (CGVS B. (...) II, p. 13). Volgens uw verklaring was u niet van plan deze Bijbel te lezen, maar toch neemt u die mee naar uw thuis uit beleefdheid (CGVS B. (...) II, p. 13). Dit is niet ernstig. Dat u louter uit beleefdheid het risico zou lopen om aanwezig te blijven in een verboden christelijke viering, er een Bijbel te aanvaarden en zich met een Bijbel op straat te begeven en alle mogelijke gevolgen van dien, terwijl u eigenlijk geen interesse had om die te lezen is volstrekt onaannemelijk. Hiermee geconfronteerd antwoordt u dat u de Bijbel op een veilige plaats had opgeborgen in de kluis op uw werk en enkel u en Mo. (...) toegang hadden tot deze kluis (CGVS B. (...) II, p. 13). Wanneer u wordt gevraagd waarom u zo'n risico zou nemen en die Bijbel niet onmiddellijk weggooit minimaliseert u het risico waarin u aanhaalt dat niet op elke hoek van de straat iemand de tassen staat te controleren (CGVS B. (...) II, p. 13). Uw poging om uw gedrag goed te praten gaat eraan voorbij dat u stelt dat bekeerlingen de doodstraf krijgen in Iran (CGVS B. (...) I, p. 20). Met deze stelling in het achterhoofd kan er niet begrepen worden waarom u het

risico zou lopen om als bekeerling beschouwt te worden indien u geen interesse in het christendom had. Wanneer u nogmaals wordt gevraagd waarom u toch de Bijbel aanvaardde en zo een risico nam terwijl u eigenlijk geen interesse had, dan kan u enkel antwoorden dat het misschien allemaal persoonlijk voorbestemd was, dat het zo moest zijn dat u aan de hand van het lezen in de Bijbel christen zou worden en het geen toeval was (CGVS B. (...) II, p. 13). Deze uitleg gaat voorbij aan het gegeven dat er beweegredenen zitten achter uw handelen. Dat u uw beweegredenen niet kan verduidelijken neemt het geloof weg in uw verklaringen over de wijze waarop u met het christendom in contact kwam. Daarbij is het ook vreemd dat u uit verveling dan plots toch in de Bijbel begint te lezen omdat het rustig is op uw werk (CGVS B. (...) II, p. 13). Uw verklaring dat u eerst de Bijbel niet wou lezen, maar u bij uzelf dacht dat u ook de Koran hebt gelezen, dus u ook de Bijbel kon lezen zodat u weet wat er in staat is geen bevredigende verklaring (CGVS B. (...) I, p. 12). De luchtigheid waarmee u de Bijbel in uw winkel ter hand neemt staat immers haaks op uw bewering over de gevolgen die dat met zich mee kunnen brengen.

Voorts is het frappant dat u niet kan zeggen hoe M. (...) in aanraking is gekomen met het christendom (CGVS B. (...) I, p. 14, 16). Verder weet u ook niet hoe M. (...) in contact kwam met de huiskerk waar hij u mee naartoe nam (CGVS B. (...) I, p. 16). Uw verklaring dat het nogal gevoelig en risicovol is om erover te praten en aangezien hij er zelf niet over begon, u hem de vraag niet hebt gesteld omdat u zich niet ergens bevond waar u openlijk en vrij hierover konden spreken (CGVS B. (...) I, p. 16), overtuigt hoegenaamd niet. Jullie waren immers hechte vrienden geworden en volgens uw verklaringen hadden jullie gedurende een jaar veel gesprekken en bekritiseerden jullie ook geregeld de islam (CGVS B. (...) II, p. 12) en kon u zelfs op uw eigen werk de Bijbel lezen (CGVS B. (...) I, p. 15), dan kan er ook verondersteld worden dat u daar ook over het christendom kunt spreken. Uw verklaring dat u meer interesse had in de oorzaak van zijn verandering, genaamd het christendom in de plaats van hoe hij daar is terecht gekomen is niet ernstig. In dit licht is het weinig waarschijnlijk dat hij niet over zijn eigen ervaring om zich van de islam tot het christendom te bekeren verteld zou hebben en zet uw geloofwaardigheid op de helling.

Bovendien dient vastgesteld te worden dat u er niet in slaagt om uw bekeringstraject naar het christendom aannemelijk te maken. U legt in dit verband namelijk verschillende onaannemelijke en inconsistente verklaringen af. Zo verklaart u eerst dat u u vroeger een praktiserende moslim was die Allah wou tevreden stellen (CGVS B. (...) I, p. 10). Ook al was de relatie voornamelijk gebaseerd op angst, toch bad u. Zeker wanneer iets slechts in uw leven gebeurde, greep u terug naar de islam en praktiseerde u in extreme mate om Allah te behagen (CGVS B. (...) I, p. 10-11). U begon afstand te nemen van de islam toen u anderhalf à twee jaar getrouwd was en de opkomst van ISIS plaats vond. U zag gruwelijke beelden en u kwam tot de conclusie dat er toch wel iets ernstig mis moest zijn deze islamitische groepering die beweert de islam te vertegenwoordigen (CGVS B. (...) I, p. 10). Tijdens hetzelfde persoonlijk onderhoud d.d. 01.09.2020 vertelt u echter later dat u pas tot inzichten kwam na het lezen van de Bijbel (CGVS B. (...) I, p. 12) en nadat u de veranderingen zag bij M. (...) (CGVS B. (...) I, p. 12). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud d.d. 15.10.2020 verklaart u dan weer dat u in uw puberteit de tegenstrijdigheden begon op te merken tussen hetgeen u observeerde in de buitenwereld en wat u thuis en op school aangeleerd was (CGVS B. (...) II, p. 11). Verder haalt u aan dat u sinds uw puberteit niet meer praktiseerde (CGVS B. (...) II, p. 11). Dat u in die mate inconsistenties poneert komt ongeloofwaardig over, zeker van iemand die nu intens bezig is met religie. Er kan op zijn minst van u verwacht worden dat u gedetailleerd kan vertellen over uw eerdere ervaringen met de islam omdat deze de aanleiding vormen om later de stap te zetten naar het christendom.

Uw geloofwaardigheid wordt verder ondermijnd door de oppervlakkigheden betreffende uw bekering. Zo verklaart u dat u 15.02.1396 (15.05.2017) beschouwt als de dag waarop het bekeringsproces voltooid was en u het christendom met uw hele hart en verstand aanvaardde (CGVS B. (...) II, p. 14). U vertelt dat toen al uw vragen werden beantwoord en u de volledige Bijbel gelezen had (CGVS B. (...) II, p. 14-15). Dat u in slechts zo'n vier maanden na uw eerste ongeïnteresseerde bezoek aan een huiskerk alle antwoorden op uw vragen had en voor u het bekeringsproces voltooid was is onwaarschijnlijk. Deze vaststelling wordt nog versterkt in het kader van uw eerste persoonlijk onderhoud waar u verklaart dat u niet wekelijks naar de huiskerk ging aangezien u het te druk had op uw werk met de bestellingen en de daaraan gekoppelde tijdslimiet om uw klanten te kunnen behouden (CGVS B. (...) I, p. 16). Dat u zich dermate snel heeft bekeerd tot een andere godsdienst, roept tevens zeer ernstige vraagtekens op. Een vrijwillige en overtuigde bekering van de islam naar het christendom is een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis. Men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan. Dit wordt bevestigd door uw verklaring waarbij u zegt enkel het nieuwe testament te hebben gelezen en u uw antwoorden in het nieuwe testament vond, dat volgens u vollediger is (CGVS B. (...) II, p. 15). Ook dit getuigt niet van een ruime mate aan reflectie en studie. Ook Mo. (...), uw neef, die u introduceerde tot het christendom vergezelde u naar de huiskerk. Uit uw verklaringen blijkt dat hij zich bekeerde tot het christendom na twee of drie weken (CGVS B. (...) II, p.

17). U vertelde hem dat Christus geen profeet was, maar de zoon van God en hier was om ons te verlossen. U vertelde dat alles wat jullie geleerd hadden over de islam fout was (CGVS B. (...) II, p. 17). U gaat verder dat wanneer iemand inziet dat wie Christus daadwerkelijk is, je niet anders kan dan hem als de verlosser aanvaarden (CGVS B. (...) II, p. 17). U vergoelijkt zijn snelle bekering door uw verklaring dat het voor mensen die in een islamitisch land opgroeien en slechte dingen meemaken die voortvloeien uit de islam, geen grote stap is om zich te bekeren omdat jullie een voorbeeld hadden hoe het niet moet (CGVS B. (...) II, p. 17). Dat u daarnaast geen idee heeft om welke reden Mo. (...) zich bekeerd heeft is onaannemelijk (CGVS B. (...) II, p. 17). Uw enige suggestie, namelijk dat louter het zien van de narigheden binnen een islamitische samenleving leidt tot het aannemen van een ander geloof kan niet gevolgd worden. Hierbij aansluitend kan ook uw voorstelling dat het zien van de misdaden van ISIS u deden vervreemden van de islam niet gevolgd worden. Dat de daden van een soennitische terroristische organisatie u een volledige afkeer deden krijgen van uw geloofsovertuiging en u niet vervulden van verontwaardiging omdat ze de misdaden in de naam van uw religie begingen is zeer bevreemdend (CGVS B. (...) I, p. 11). Dat u niet alleen onwetend blijkt over het verloop van een bekering waartoe u zelf zou hebben aangezet, maar dat u deze bekering net als de uwe als zeer eenvoudig voorstelt doet niet alleen sterk afbreuk aan uw geloofsactiviteiten in Iran maar ook aan uw eigen bekering.

Op basis van het geheel van hierboven aangehaalde argumenten moet er besloten worden dat er aan uw bekering tot het christendom in Iran geen geloof kan worden gehecht. Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen in Iran geen geloof kan worden gehecht ondermijnt bovendien volledig het geloof in uw oprecht religieus engagement na aankomst in België, ter staving waarvan u een attest van het Christian Center in Waterloo en een attest van de Iraanse kerk te Brussel neerlegt, een doopcertificaat en verschillende foto's. Gezien dit kerkbezoek van u en uw echtgenote een voortzetting is van uw ongeloofwaardige bekering in Iran moet er besloten worden dat jullie omwille van opportunistische redenen en niet vanuit een oprechte overtuiging in België actief zijn in een kerk. Dat jullie regelmatig naar de kerk gaan en er gedoopt zijn toont op zich immers de oprechtheid van jullie bekering niet aan, noch kan er aangenomen worden dat jullie louter omwille van jullie kerkgang in België als bekeerling zullen beschouwd worden bij terugkeer naar Iran. Dat u en uw vrouw omwille van opportunistische redenen actief zijn in de kerk wordt versterkt door jullie eigen verklaringen. Zo stelt u dat uw vrouw initieel geen interesse had in het christendom. Toen u haar op de hoogte bracht zei uw vrouw dat ze haar buik vol had van religie (CGVS B. (...) I, p. 5). Telkens u haar aansprak of ze de Bijbel eens wou lezen of eens meegaan naar de huiskerk had uw vrouw geen enkele intentie om het daadwerkelijk te doen. U bleef dan ook niet aandringen want het had volgens u geen zin (CGVS B. (...) I, p. 5). Ook dit wordt bevestigd door uw vrouw F. (...). Zij verklaart dat ze inderdaad niet bereid was om in een andere religie te stappen (CGVS S. (...) I, p. 5-6). Volgens uw vrouw haar verklaringen vroeg u haar inderdaad om de Bijbel te lezen (CGVS S. (...) II, p. 12). Het is dan op zijn minst wel verbazend te noemen dat waar u al die tijd niet in slaagde in Iran, uw vrouw vanaf dag één u vergezeld en mee gaat naar de kerk in België. Haar vergoelijking dat het lezen van het boek er voor zorgde dat ze toch te overtuigen was voldoet echter niet als verklaring waarom ze mee ging naar de kerk. Deze verklaring volstaat niet aangezien ze het boek nog niet had gelezen in Iran (CGVS S. (...) II, p. 11) en ze ook de Bijbel niet onmiddellijk is beginnen lezen in België vanaf het eerste kerkbezoek (CGVS S. (...) II, p. 13). Volgens de verklaringen van uw echtgenote drong u er heel erg op aan om mee te gaan naar de kerk zodat u niet alleen moest gaan en wou ze u bijstaan als echtgenote (CGVS S. (...) II, p. 12). Wanneer nogmaals wordt gevraagd waarom uw vrouw als echtgenote niet mee wou in Iran naar de huiskerk en waar het verschil ligt, antwoordt uw vrouw dat u in Iran zelf kon gaan, maar hier u zei dat u niet alleen wou gaan en 'als uw partner dat zegt, dan is dat het minste dat je kan doen' (CGVS S. (...) II, p. 12). Ook hier gaat uw vrouw verder dat ze het ziet als haar lotsbestemming en dat zo bepaald was (CGVS S. (...) II, p. 12). Ook dergelijke repliek volstaat echter niet. Dat u als overtuigde protestant die in Iran de Bijbel las en verboden kerkdiensten bijwoonde in België alleen naar de Iraanse kerk wilde gaan indien uw vrouw u vergezeld is allesbehalve plausibel (CGVS B. (...) II, p. 21). Evenzo kan er nog steeds niet begrepen worden waarom uw vrouw uw aanmoedigingen om de Bijbel te lezen en naar de huiskerken mee te gaan wel zonder moeite in de wind slaat maar hier in België u niet alleen naar een Iraanse kerk wil laten gaan. Dat uw vrouw haar beweegredenen om naar de Iraanse kerk te Waterloo te gaan waardoor ze ook ondergedompeld raakte in het christendom niet geloofwaardig uiteen kan zetten geeft blijk van achterliggende opportunistische redenen.

Tot slot vestigen u en uw echtgenote nog de aandacht op jullie Facebookprofiel. Jullie verklaren beiden dat jullie prediken en christelijke boodschappen posten via jullie Facebookprofiel (CGVS B. (...) II, p. 9). Uw vrouw F. (...) koppelt haar vrees voor vervolging aan haar Facebookprofiel waar zij volgens haar verklaring openbaar haar geloof uit en christelijke berichten plaatst (CGVS S. (...) II, p. 4). Tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt echter dat jullie profielen op dat moment nauwelijks informatie bevatten. Uw openbaar profiel bevat één foto met de priester en uw vrouw F. (...) haar openbaar profiel is leeg (CGVS

B. (...) II, p. 10; CGVS S. (...) II, p. 9). Er zijn geen berichten te vinden die gelinkt worden met het christendom behalve een profielfoto met een kruis. Hierbij moet ook de opmerking gemaakt worden dat uw vrouw Facebook onder een andere naam gebruikt. Hiermee geconfronteerd dachten u en uw vrouw dat jullie profielen openbaar waren en dat iedereen dit kon zien (CGVS S. (...) II, p. 9). Na het tweede persoonlijk onderhoud kwam de opmerking van jullie advocaat d.d. 4 november 2020 dat jullie profielen nu openbaar staan. Dit bevestigt enkel maar jullie opportunistische redenen. Dat jullie louter op basis van jullie Facebookprofielen als bekeerlingen zouden gepercipieerd worden bij terugkeer naar Iran kan evenmin aangenomen worden. U gevraagd of u aanwijzingen heeft dat de Iraanse overheid van uw christelijke activiteiten op Facebook op de hoogte is vertelt u dat u soms negatieve reacties krijgt op een gepost Bijbelvers van zowel Facebookvrienden als personen die u niet als vriend toeliet. Als u hun account bekeek bleek dat ze duidelijk aanhangers van het regime waren (CGVS B. (...) II, p. 10). Hieruit leidt u af dat de kans heel groot is dat het Iraanse regime op de hoogte is van uw activiteiten op Facebook (CGVS B. (...) II, p. 9). Zoals hierboven aangegeven blijkt dat uw Facebookaccount nog niet publiekelijk toegankelijk was toen u deze uitspraken deed waardoor er voor niet-Facebookvrienden geen Bijbelverzen te becommentariëren waren. De vaststelling dat u hierover geen waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt haalt het geloof in uw voorstelling sterk onderuit. Daarbij moet er nog verwezen worden naar de beschikbare informatie waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het duidelijk opportunistisch karakter van uw geloofsbeleving maakt een oprechte interesse van de Iraanse overheid in uw geval des te onwaarschijnlijker. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u en uw echtgenote hebben dit echter, gelet op de ongeloofwaardigheid van jullie asielmotieven, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Ten overvloede kan er nog op gewezen worden dat er van u en uw echtgenote redelijkerwijze kan verwacht worden dat jullie jullie Facebookaccounts afsluiten voorafgaand aan een eventuele terugkeer naar Iran.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan de voorgehouden bekering van u en uw echtgenote en de eruit voortvloeiende vervolgingsfeiten. Aangezien uw asielmotieven geheel steunen op deze bekering heeft u dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

De overige voorgelegde documenten die nog niet eerder werden besproken wijzigen voorgaande conclusie niet. Jullie identiteit, nationaliteit en huwelijk, zoals aangetoond door de kopieën van jullie shenasnamehs, jullie mellikaarten, jullie huwelijksakte en huwelijksfoto, staan immers niet ter discussie. Uw vergunning uw lidkaart, de badges en een foto van een juweliersbeurs in Italië bevestigen uw werk als juwelier zonder dat ze uw verklaringen over uw bekering kunnen onderschrijven. Het medisch attest betreft de weergave van een onderzoek van uw vrouw op 25 juli 2018 naar aanleiding van een miskraam. Een tweede attest betreft een verklaring over de medicatie die uw echtgenote neemt voor haar schildklier. Het derde attest dateert van 5 februari 2019 en werd opgemaakt door een psycholoog. In dit attest wordt gesteld dat u nood heeft aan psychologische opvolging. Een diagnose of zelfs maar de weergave van uw klachten ontbreekt in dit attest. Geen van deze attesten heeft bewijskracht inzake uw asielmotieven. Evenmin heeft het overlijden van uw broer waarover u twee foto's neerlegt uitstaans met uw verzoek. De foto van jullie nieuwjaarstafel met daarop een gedichtenboek heeft evenmin mist eveneens bewijskracht. Op 23 september, 6 oktober en 4 november 2020 ontving het Commissariaat-generaal e-mails met opmerkingen betreffende uw persoonlijk onderhoud. Deze opmerkingen zijn kleine aanpassingen die echter niet van deze aard dat ze de beslissing kunnen beïnvloeden.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat er voor het verzoek van uw echtgenote S. F. (...) (O.V. (...)) eveneens wordt overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

B. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielmotieven betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 2 en 3 EVRM, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “*het algemeen beginsel van voorzichtigheid*” en van “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)*”.

2.2.1. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanspraak. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen bij terugkeer naar Iran vrezende de doodstraf te krijgen omwille van hun bekering naar het christendom. Evenwel wordt in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze vastgesteld dat zij niet aannemelijk maken dat zij omwille van een diepere overtuiging zijn bekeerd tot het christendom en dit omdat (i) er een discrepantie zit tussen hun verklaringen tijdens hun eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en hun latere verklaringen, aangezien verzoekende partijen aanvankelijk bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 27 augustus 2018 aangaven sjiitisch moslim te zijn en er tevens verklaarden gebruik te hebben gemaakt van een smokkelaar die hun paspoorten zou hebben afgenomen bij aankomst in Frankrijk, terwijl zij later plots gewag maken van een bekering op 5 mei 2017 en opperen dat zij geenszins gebruik hebben gemaakt van een smokkelaar en dat zij zelf hun paspoorten hebben verscheurd en weggegooid na aankomst in België en dit op aanraden van de advocaat van de zus van eerste verzoekende partij in Iran, waarbij bovendien ook wordt vastgesteld dat zij hun huidige verklaringen over hun toeristische reis naar Frankrijk niet kunnen staven; (ii) de geloofwaardigheid en ernst van hun ingeroepen vrees sterk gerelativeerd wordt door het feit dat zij na het telefoontje waarbij zij op de hoogte werden gesteld dat er een inval in de winkel van eerste verzoekende partij was geweest nog 22 dagen in Frankrijk hebben verbleven zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen; (iii) de verklaringen van eerste verzoekende partij over haar kennismaking en bekering tot het christendom in Iran ontoereikend zijn; (iv) het frappant is dat eerste verzoekende partij niet kan zeggen hoe M. in aanraking is gekomen met het christendom; (v) eerste verzoekende partij er niet in slaagt om haar bekeringstraject naar het christendom aannemelijk te maken; en (vi) de geloofwaardigheid van de voorgehouden bekering verder ondermijnd wordt door de oppervlakkigheden in de verklaringen van eerste verzoekende partij betreffende haar bekering. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partijen geen overtuigende argumenten bijbrengen die deze vaststellingen in een ander daglicht plaatsen.

2.2.5.1. In verband met de discrepantie tussen hun aanvankelijke verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en hun latere verklaringen, volharden verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij dacht dat gevraagd werd naar haar geloof voordat zij zich bekeerde. Waar gesteld wordt dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard zouden hebben dat zij gebruik hadden gemaakt van een smokkelaar die hun paspoorten had afgenomen bij aankomst in Frankrijk, menen zij dat dit een vergissing betreft en ontkennen zij dit ooit te hebben verklaard.

2.2.5.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partijen met bovenstaand betoog niet verder komen dan het louter herhalen van de uitleg die eerste verzoekende partij reeds gaf op het Commissariaat-generaal toen zij met haar tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd werd. Evenwel dient te worden onderstreept dat dienaangaande in de bestreden beslissingen reeds wordt gemotiveerd dat de argumenten van eerste verzoekende partij geenszins kunnen overtuigen, nu de vraag omtrent haar religie duidelijk ging over haar huidige religie en verder blijkt dat haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan haar werden voorgelezen waarna zij het verslag ter goedkeuring ondertekende en dat zij bij de aanvang van haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, waar haar uitdrukkelijk gevraagd werd naar het verloop van haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, hierover geen opmerkingen had. Het louter herhalen van diezelfde uitleg biedt dan ook geenszins soelaas.

2.2.6.1. Inzake de motivering dat zij hun huidige verklaringen over hun toeristische reis naar Frankrijk niet kunnen staven, werpen verzoekende partijen op dat alle foto's op hun telefoon stonden en dat deze kapot is gegaan. Zij konden enkel nog deze vier foto's neerleggen omdat deze op Instagram waren gepost.

2.2.6.2. De Raad is evenwel van oordeel dat bovenstaande uitleg een allerm minst overtuigende *post-factum* verklaring betreft teneinde het gebrek aan enig overtuigend bewijs inzake hun toeristische reis naar Frankrijk te verklaren, nu zij niet verder komen dan blote beweringen. De Raad is van oordeel dat van verzoekende partijen verwacht mag worden dat zij inzake hun toeristische reis naar Frankrijk meer overtuigend bewijs zouden kunnen voorleggen dan louter vier foto's van hen aan de Eiffeltoren die duidelijk allemaal op dezelfde dag werden genomen.

2.2.7.1. Omtrent het gegeven dat zij nog 22 dagen in Frankrijk bleven zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, duiden verzoekende partijen op de verklaring van eerste verzoekende partij dat hun advocaat in Iran had gezegd dat zij beter geen verzoek in Frankrijk konden indienen vanwege het risico om te worden teruggestuurd naar Iran.

2.2.7.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partijen wederom niet verder komen dan het louter herhalen van de uitleg die eerste verzoekende partij reeds gaf op het Commissariaat-generaal. Evenwel wordt in dit verband reeds terecht door verwerende partij gemotiveerd dat deze uitleg geenszins volstaat om hun handelen te verklaren en daarentegen slechts getuigt van een gebrek aan geloof in hun eigen asielmotieven. Van iemand die zijn land van herkomst heeft verlaten of er niet wenst naar terug te keren uit vrees voor vervolging en/of ernstige schade mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden. De vaststelling dat verzoekende partijen dit hebben nagelaten, ondergraaft dan ook op ernstige wijze de door hen verklaarde nood aan internationale bescherming.

2.2.8.1. Waar verwerende partij de verklaringen van eerste verzoekende partij over haar kennismaking met het christendom ontoereikend acht, volhardt eerste verzoekende partij in haar verklaringen, stelt zij dat ze nieuwsgierig was naar de inhoud van de Bijbel door de invloed die dit had op M. en dat zij zich veilig genoeg voelde in haar winkel om de Bijbel te lezen.

2.2.8.2. De Raad is evenwel van oordeel dat bovenstaande opmerkingen allerminst volstaan om de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissingen omtrent haar kennismaking en bekering tot het christendom in een ander daglicht te stellen. Immers doet zij hiermee op geen enkele wijze *in concreto* afbreuk aan (i) de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat M. eerste verzoekende partij zomaar zou meenemen naar een huiskerk zonder eerst naar haar standpunt omtrent het christendom te polsen en zonder haar hierover op voorhand in te lichten; (ii) de vaststelling dat het evenmin aannemelijk is dat eerste verzoekende partij louter uit beleefdheid het risico zou lopen om aanwezig te blijven in een verboden christelijke viering, er een bijbel zou aanvaarden en zich met een bijbel op straat zou begeven, terwijl zij eigenlijk geen interesse had om die te lezen; (iii) de vaststelling dat waar zij het risico tracht te minimaliseren wanneer haar gevraagd wordt waarom zij zo'n risico nam en de bijbel niet onmiddellijk weggooide, zij voorbijgaat aan haar eigen verklaring dat bekeerlingen de doodstraf krijgen in Iran en er dan ook niet begrepen kan worden waarom zij het risico zou lopen om als bekeerling beschouwt te worden indien zij geen interesse in het christendom had en (iv) de vaststelling dat de luchtigheid waarmee zij de bijbel in haar winkel ter hand nam haaks staat op haar bewering over de gevolgen die dat met zich mee zou kunnen brengen.

2.2.9.1. Betreffende de motivering dat eerste verzoekende partij er niet in slaagt om haar bekeringstraject naar het christendom aannemelijk te maken, opperen verzoekende partijen dat geloofsafval en een bekering moeilijk te situeren zijn in de tijd en dat men dit niet op een bepaald punt kan vastpinnen. Eerste verzoekende partij volhardt dan ook in haar verklaringen dat haar bekeringstraject werd ingegeven door verschillende impulsen en gebeurtenissen, met name de opkomst van Daesh, de positieve invloed die de bekering van M. had op diens gedrag en de inzichten die zij kreeg na het lezen van de Bijbel. Verder merken zij nog op dat eerste verzoekende partij inderdaad reeds in de pubertijd vragen stelde bij haar geloof in de islam, doch "*dat die op dat moment nog niet zo concreet waren om te kunnen stellen dat zij er helemaal vanaf was gestapt*".

2.2.9.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partijen met bovenstaande opmerkingen op geen enkele wijze *in concreto* de motivering dat eerste verzoekende partij onaannemelijk en inconsistente verklaringen aflegt over haar bekeringstraject naar het christendom in een ander daglicht stellen. Uit de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verklaringen van eerste verzoekende partij hieromtrent wel degelijk onaannemelijk en inconsistent zijn. Meer bepaald doet verwerende partij volgende pertinente vaststellingen: "*Zo verklaart u eerst dat u vroeger een praktiserende moslim was die Allah wou tevreden stellen (CGVS B. (...) I, p. 10). Ook al was de relatie voornamelijk gebaseerd op angst, toch bad u. Zeker wanneer iets slechts in uw leven gebeurde, greep u terug naar de islam en praktiseerde u in extreme mate om Allah te behagen (CGVS B. (...) I, p. 10-11). U begon afstand te nemen van de islam toen u anderhalf à twee jaar getrouwd was en de opkomst van ISIS plaats vond. U zag gruwelijke beelden en u kwam tot de conclusie dat er toch wel iets ernstig mis moest zijn deze islamitische groepering die beweert de islam te vertegenwoordigen (CGVS B. (...) I, p. 10). Tijdens hetzelfde persoonlijk onderhoud d.d. 01.09.2020 vertelt u echter later dat u pas tot inzichten kwam na het lezen van de Bijbel (CGVS B. (...) I, p. 12) en nadat u de veranderingen zag bij M. (...) (CGVS B. (...) I, p. 12). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud d.d. 15.10.2020 verklaart u dan weer dat u in uw puberteit de tegenstrijdigheden begon op te merken tussen hetgeen u observeerde in de buitenwereld en wat u thuis en op school aangeleerd was (CGVS B. (...) II, p. 11). Verder haalt u aan dat u sinds uw puberteit niet meer praktiseerde (CGVS B. (...) II, p. 11).*". De loutere uitleg dat het precieze moment van geloofsafval en bekering moeilijk te situeren is in de tijd, dat het bekeringstraject

van eerste verzoekende partij werd ingegeven door verschillende impulsen en gebeurtenissen en dat zij zich inderdaad reeds in de pubertijd vragen stelde bij haar geloof in de islam maar dat dit nog niet zo concreet was dat zij er helemaal vanaf was gestapt, volstaat allerminst om voormelde inconsistenties te weerleggen dan wel te verklaren. De Raad onderstreept nog dat het allerminst onredelijk is om van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd te verwachten dat hij uiteen kan zetten om welke redenen en op welke wijze het proces van bekering is geschied. Dat eerste verzoekende partij hierin allerminst slaagt, doet dan ook op ernstige wijze afbreuk aan de door haar voorgehouden bekering tot het christendom.

2.2.10.1. Waar in de bestreden beslissingen gewezen wordt op oppervlakkigheden in de verklaringen van eerste verzoekende partij over haar bekering en haar snelle bekering, merken verzoekende partijen op dat een bekeringsproces een uiterst subjectief verloop kent en door iedereen anders beleefd wordt. Verzoekende partijen menen dan ook dat verwerende partij een subjectieve invulling geeft van wat volgens haar een normaal bekeringsproces inhoudt, zonder hiervoor bewijzen aan te brengen.

2.2.10.2. De Raad wijst er evenwel op dat in de bestreden beslissingen terecht wordt opgemerkt dat aangezien een vrijwillige en overtuigde bekering van de islam naar het christendom een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis betreft, verwacht mag worden dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan. Het feit dat eerste verzoekende partij zich dermate snel bekeerde tot een andere godsdienst, getuigt er dan ook geenszins van dat zij vanuit een diepe overtuiging bekeerde tot het christendom.

2.2.11. Uit het voorgaande blijkt dat de verklaringen van eerste verzoekende partij over haar bekering in Iran manifest ontoereikend zijn, waardoor zij de door haar voorgehouden bekering tot het christendom in Iran en de daardoor veroorzaakte problemen geenszins aannemelijk maakt.

2.2.12. De Raad wijst er verder op dat de vaststelling dat aan de bekering van eerste verzoekende partij in Iran en haar problemen hierdoor in Iran geen enkel geloof kan worden gehecht, een negatieve indicatie vormt voor de geloofwaardigheid van het beweerde religieuze engagement van verzoekende partijen na aankomst in België. Het gegeven dat zij hun geloofsbelijdenis in België linken aan de bekering van eerste verzoekende partij in Iran, terwijl deze bekering in Iran niet geloofwaardig is, toont aan dat er aan hun beweegredenen om in België religieus actief te zijn geen enkel geloof kan worden gehecht en dat zij bijgevolg eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België religieus actief zijn en dat deze beleving van hun nieuwe geloofsovertuiging in België er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. In de bestreden beslissingen wordt er in dit verband op het volgende gewezen: *“Op basis van het geheel van hierboven aangehaalde argumenten moet er besloten worden dat er aan uw bekering tot het christendom in Iran geen geloof kan worden gehecht. Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen in Iran geen geloof kan worden gehecht ondermijnt bovendien volledig het geloof in uw oprecht religieus engagement na aankomst in België, ter staving waarvan u een attest van het Christian Center in Waterloo en een attest van de Iraanse kerk te Brussel neerlegt, een doopcertificaat en verschillende foto's. Gezien dit kerkbezoek van u en uw echtgenote een voortzetting is van uw ongeloofwaardige bekering in Iran moet er besloten worden dat jullie omwille van opportunistische redenen en niet vanuit een oprechte overtuiging in België actief zijn in een kerk. Dat jullie regelmatig naar de kerk gaan en er gedoopt zijn toont op zich immers de oprechtheid van jullie bekering niet aan, noch kan er aangenomen worden dat jullie louter omwille van jullie kerkgang in België als bekeerling zullen beschouwd worden bij terugkeer naar Iran. Dat u en uw vrouw omwille van opportunistische reden actief zijn in de kerk wordt versterkt door jullie eigen verklaringen. Zo stelt u dat uw vrouw initieel geen interesse had in het christendom. Toen u haar op de hoogte bracht zei uw vrouw dat ze haar buik vol had van religie (CGVS B. (...) I, p. 5). Telkens u haar aansprak of ze de Bijbel eens wou lezen of eens meegaan naar de huiskerk had uw vrouw geen enkele intentie om het daadwerkelijk te doen. U bleef dan ook niet aandringen want het had volgens u geen zin (CGVS B. (...) I, p. 5). Ook dit wordt bevestigd door uw vrouw F. (...). Zij verklaart dat ze inderdaad niet bereid was om in een andere religie te stappen (CGVS S. (...) I, p. 5-6). Volgens uw vrouw haar verklaringen vroeg u haar inderdaad om de Bijbel te lezen (CGVS S. (...) II, p. 12). Het is dan op zijn minst wel verbazend te noemen dat waar u al die tijd niet in slaagde in Iran, uw vrouw vanaf dag één u vergezeld en mee gaat naar de kerk in België. Haar vergoelijking dat het lezen van het boek er voor zorgde dat ze toch te overtuigen was voldoet echter niet als verklaring waarom ze mee ging naar de kerk. Deze verklaring volstaat niet aangezien ze het boek nog niet had gelezen in Iran (CGVS S. (...) II, p. 11) en ze ook de Bijbel niet onmiddellijk is beginnen lezen in België vanaf het eerste kerkbezoek (CGVS S. (...) II, p. 13). Volgens de verklaringen van uw echtgenote drong u er heel erg op aan om mee te gaan naar de kerk zodat u niet alleen moest gaan en wou ze u bijstaan als echtgenote (CGVS S. (...)*

II, p. 12). Wanneer nogmaals wordt gevraagd waarom uw vrouw als echtgenote niet mee wou in Iran naar de huiskerk en waar het verschil ligt, antwoordt uw vrouw dat u in Iran zelf kon gaan, maar hier u zei dat u niet alleen wou gaan en 'als uw partner dat zegt, dan is dat het minste dat je kan doen' (CGVS S. (...) II, p. 12). Ook hier gaat uw vrouw verder dat ze het ziet als haar lotsbestemming en dat zo bepaald was (CGVS S. (...) II, p. 12). Ook dergelijke repliek volstaat echter niet. Dat u als overtuigde protestant die in Iran de Bijbel las en verboden kerkdiensten bijwoonde in België alleen naar de Iraanse kerk wilde gaan indien uw vrouw u vergezelde is allesbehalve plausibel (CGVS B. (...) II, p. 21). Evenzo kan er nog steeds niet begrepen worden waarom uw vrouw uw aanmoedigingen om de Bijbel te lezen en naar de huiskerken mee te gaan wel zonder moeite in de wind slaat maar hier in België u niet alleen naar een Iraanse kerk wil laten gaan. Dat uw vrouw haar beweegredenen om naar de Iraanse kerk te Waterloo te gaan waardoor ze ook ondergedompeld raakte in het christendom niet geloofwaardig uiteen kan zetten geeft blijk van achterliggende opportunistische redenen."

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in hun verzoekschrift er niet in slagen voormelde motivering in een ander daglicht te stellen. Met de loutere verwijzing naar de stukken die zij aanbrachten omtrent hun religieuze activiteiten in België en de opmerking dat hieruit wel degelijk blijkt dat er sprake is van een doorgedreven wil om hun geloof te praktiseren, doen verzoekende partijen geenszins *in concreto* afbreuk aan voormelde motivering. Waar zij daarnaast nog opmerken dat eerste verzoekende partij bij haar huiskerkbezoeken in Iran vergezeld werd door haar vriend M. en dat zij er ondertussen ook al mensen kende, terwijl zij in België niemand kent en dat zij zich dan ook meer op haar gemak voelde als haar vrouw meeding, wijst de Raad er evenwel op dat uit de verklaringen van eerste verzoekende partij blijkt dat zij haar vrouw ook in Iran reeds meermaals heeft gevraagd of ze meeding naar de huiskerk, doch dat haar vrouw geen enkele intentie had om het daadwerkelijk te doen (notities CGVS B. d.d. 01/09/2020, p. 17). Het is dan ook wel degelijk uiterst opmerkelijk dat haar vrouw in België vanaf dag één eerste verzoekende partij vergezeld naar de kerk.

Aangezien verzoekende partijen geenszins aannemelijk maken dat zij oprecht tot het christendom bekeerd zijn en hun religieuze activiteiten in België een duidelijk opportunistisch karakter hebben, kan door de Raad niet worden aangenomen dat zij bij terugkeer naar hun land van herkomst aldaar het christelijk geloof zullen aanhangen.

2.2.13. De Raad stelt ten slotte nog vast dat verzoekende partijen geen concrete argumenten bijbrengen ter weerlegging van de motivering in de bestreden beslissingen aangaande hun Facebookprofiel. Desbetreffende motivering, die steun vindt in de gegevens van het administratief dossier, blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.14. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift nog opwerpen dat bij twijfel aan verzoekende partijen het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissingen duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielaanvraag in kwestie en hun voorgehouden bekering tot het christendom een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

2.2.15. Waar verzoekende partijen nog de schending aanhalen van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partijen geenszins aannemelijk maken dat zij reeds werden vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen kunnen zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.16. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.17. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaanvraag van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de

elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.18. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 5 en 6), en dat verzoekende partijen tijdens hun persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 1 september 2020 en 15 oktober 2020 de kans kregen om hun redenen van hun verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft de verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.19. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielaanvraag van verzoekende partijen niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.20. Waar verzoekende partijen ter terechtzitting een factuur en betalingsbewijs van Media Markt Brussel neerleggen betreffende de aankoop van Nokia-telefoons kan door de Raad niet worden ingezien wat zij met deze stukken in relatie tot hun onderhavige zaak wensen aan te tonen. Noch ter terechtzitting, noch mits enige aanvullende nota wordt desbetreffend enige duiding verschaft.

2.2.21. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT